

ကုသိုလ်စိတ်၏အကျိုး ဆွေမျိုးများက မပေးနိုင်

နတ် မာတာပိတာ ကယိရာ၊
 အညေဝါပိစ ဉာတကာ။
 သမ္မာ ပဏိဟိတံ စိတ္တံ၊
 သေယျသော နံ တတော ကရေ။

တံကရဏံ = ထိုချမ်းသာပြည့်စုံအောင်ပြုခြင်းကို၊ မာတာ = မွေးသည့်မိခင်
 ကျေးဇူးရှင်သည်၊ နကယိရာ = မပြုနိုင်ရာ၊ ပိတာ = မွေးသည့်ဖခင်ကျေးဇူးရှင်သည်၊
 နကယိရာ = မပြုနိုင်ရာ၊ အညေ = မိခင် ဖခင် ကျေးဇူးရှင်မှတစ်ပါးကုန်သော၊
 ဉာတကာဝါပိစ = ဆွေမျိုးသားချင်းတို့သည်လည်း၊ နကရေယျံ = မပြုနိုင်ကုန်ရာ၊
 သမ္မာပဏိဟိတံ = ဆယ်ပါးသောကုသိုလ် ကမ္မပထ၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်
 သော။ စိတ္တံ=စိတ်ကောင်းသည်၊ တတော = ထိုမိဘဆွေမျိုးတို့ ချမ်းသာပြည့်စုံအောင်
 ပြုနိုင်ခြင်းထက်၊ နံ = ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို၊ သေယျသော = အဆင့်ဆင့်မြင့်မြတ်အောင်၊
 ကရေ-ကရောတိ = ပြုနိုင်၏။

ဓမ္မပဒ-ဂါထာ ၄၃။

ကောင်းမှု၌ ညွတ်သောစိတ်သည် အမိအဖတို့ကလည်းကောင်း၊ ဆွေမျိုး
 တို့ကလည်းကောင်း မပြုနိုင်သောအကျိုးကို မိမိအား ပြုလေ၏။

ဟုတ်တာပေါ့၊ ကုသိုလ်ကောင်းမှုမှာ ဝင်စားတဲ့ စိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မဂ်တရား ဖိုလ်
 တရားမှာ ဝင်စားတဲ့စိတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အာသဝေါကုန်ခန်းပြီး ရဟန္တာဖြစ်အောင်အထိ အကျိုးပြု
 နိုင်တဲ့ စိတ်မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိမိရဲ့အတွင်းသန္တာန် ခန္ဓာအစဉ်မှာ ဘယ်သူကမှ ထည့်သွင်းပေးလို့
 မရဘူး၊ အင်မတန် မေတ္တာစေတနာရှိပါတယ်ဆိုတဲ့ အမေကလည်း ပေးလို့မရဘူး၊ အဖေ
 ကလည်း ပေးလို့မရဘူး၊ ဆွေမျိုးညာတကာတွေကလည်း ပေးလို့မရဘူး၊ မိမိစိတ်ကိုမိမိက
 ဆောက်တည်ပြုပြင်နိုင်မှ ရကြတာပေါ့။”

ဦးမင်္ဂလာက ဤသို့ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရားသခင်က ဤဂါထာကို သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ
 သောရေယျ ရဟန္တာကို အကြောင်းပြုပြီး ဟောတော်မူတာဖြစ်တယ်။ သောရေယျ
 ရဟန္တာဆိုတာ - ယောက်ျားက မိန်းမဖြစ်၊ မိန်းမက တစ်ဖန် ယောက်ျားပြန်ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့
 မောင်မစ္စက အကြောင်းပေါ့။ အဲဒီ မောင်မစ္စကဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတော့ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့
 ဘယ်သူက မှည့်ခဲ့သလဲမသိပါဘူး၊ ဦးဖိုးစိန်ကြီး ငယ်ငယ်က ကခဲ့တဲ့ဇာတ်မှာ ‘မောင်

မစ္စက' လို့ နာမည်ပေးထားတာပဲ။ အဘိဓာန်ထဲမှာတော့ (မစ္စ = သေတတ်သည်။ သတ္တဝါ။ လူ) အဲသည်အဓိပ္ပာယ်နဲ့ပဲ တွေ့ရတယ်။

မြတ်စွာဘုရားလက်ထက်တော်က ယောက်ျားစစ်စစ်မှ မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရပြီး ထိုမိန်းမသားဘဝမှ ယောက်ျားတစ်ဖန် ပြန်ဖြစ်ခြင်းဆိုတဲ့ တစ်ဘဝထဲမှာ ဖောက်လွှဲဖောက်ပြန်ကြိုရတဲ့ ဖြစ်ရပ်ဆန်းကြယ်အတ္ထုပ္ပတ္တိဟာ မေ့မိဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံးမှာ တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာမို့ သူငါကအစ ဥက္ကောဋေယျနှင့် အလွန်အလွန် ထင်ရှားသွားပေလိမ့်မည်။ ဝတ္ထုအကြောင်းအရာကို လူသိများပေမယ့် အဲဒီဝတ္ထုမှာပါတဲ့ သောရေယျ သူဌေးသားရဲ့ စိတ်ဆိုသောစိတ်အစဉ်ကို ဦးမင်္ဂလာက ဆက်၍ တွေးမိသည်။ သာဝတ္ထိ ပြည်ကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ သောရေယျအမည်ရှိတဲ့ မြို့တစ်မြို့ရှိတယ်။ အဲသည်မြို့မှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသော သူဌေးက သောရေယျလို့ အမည်ရှိတယ်။ သူ့မှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်။ အဲဒီသားရဲ့ နာမည်ဟာ မထင်ရှားမပေါ်လွင်ဘဲ သောရေယျ သူဌေးသားလို့သာ အမည်တွင်ခဲ့တယ်။ သားသောရေယျ = သောရေယျလုလင်ဆိုပါစို့။ သူ့မှာ ဇနီးမယားနဲ့ သားနှစ်ယောက်ရှိပါတယ်။ အသက်အရွယ်နှင့် ရုပ်ရည်ရူပကာယက နှစ်လိုဖွယ်ဖြစ်အောင် ငယ်ရွယ်ပျိုမျစ်နေပါတယ်။ အဲသည့် သူဌေးသားဟာ ကာမဂုဏ် ချမ်းသာကို အလွန်အကြူး ခံမင်လိုက်စားပုံရပါတယ်။ ဒါ့ကြောင့် မိမိ၏မြို့ မိမိ၏အိမ်အတွင်းမှာ ပျော်ပါးရသည်ကို အားမရလို့ မြို့၏အပြင်ဘက်တွင်ရှိတဲ့ တောအုပ်၊ ဥယျာဉ် ရေကန်စသည့် ဆိတ်ကွယ်ရာအရပ်သို့သွားပြီး အပေါင်းအသင်း အခြွေအရံများနှင့် မြူးထူးပျော်ပါးလေ့ရှိတယ်။ သူနဲ့ အရင်းအနီးဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကလည်း သူ့လိုဘက် အစစအရာရာ ဖြည့်တင်းဆောင်ရွက်ပေးတယ်။

တစ်နေ့တော့ မြို့အပြင်က သာယာတဲ့ ရေကန်ကြီးကို အခြွေအရံများနဲ့သွားပြီး တော့ ကာမဂုဏ်ချမ်းသာများ ပျော်ပါးမြူးထူးနေတယ်။ ဒီခါမှာ အရှင်မဟာကစ္ဆည်း (ကစ္ဆာန) ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကလည်း မြို့တွင်းကို ဆွမ်းခံဝင်ရန် ဒုက္ကဋ်သင်္ကန်းကို ရုံနေဆဲဖြစ်တယ်။ အဲသည် ရဟန္တာအရှင်မြတ်ဟာ ရွှေအဆင်းနဲ့ညီအောင် အသားအရေ လှပလွန်းတဲ့အတွက် 'ကဉ္စနလုလင်' လို့ ငယ်နာမည်တွင်ခဲ့တယ်။ အဲသည့်အကျိုးထူးကို ရတာက ကဿပမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာ စေတီတော်ကို ရွှေအုတ်ချပ်များလှူပြီး 'ဖြစ်လေရာဘဝမှာ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ရပါစေ' ဆိုတဲ့ ဆုကို တောင်းခဲ့လို့ပါပဲ။ ယခု ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားလက်ထက်မှာတော့ တရားတော်ကို 'အကျဉ်းမှအကျယ်' သို့ ချဲ့ထွင်ဟောနိုင်စွမ်းသော ဧတဒဂ်ကို ရပါသည်။ သောရေယျလုလင်ဟာ အဲသည် ရဟန္တာ အရှင်မြတ်ရဲ့ ကြည်ညိုရမယ့်ဂုဏ်ကို မကြည်ညိုဘဲ လွဲလွဲမှားမှား ဖောက်ဖောက် ပြားပြားနဲ့ ရွှေအဆင်းတော်ကိုသာ တပ်မက်မိုက်မှားပြီး 'ငါ့မယားဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲ။ အရှင်မြတ်ကိုယ်တိုင် ငါ့မယားမဖြစ်တောင် ငါ့မယားမှာ အဲသည်လို ရွှေအဆင်းရှိရင် ကောင်းမှာပဲ' လို့ ပြစ်မှားလိုက်မိတယ်။

အဲသည့်စိတ်ကို ဆန်းစစ်ကြည့်လိုက်စမ်း၊ ဘယ်လောက် ကြောက်စရာကောင်း

သလဲ၊ ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းမလဲ၊ ဘယ်လောက် ယုတ်မာမလဲ၊ ဘယ်လောက်ဆိုးရွားသလဲ၊ ဘယ်လောက် အပြစ်ကြီးသလဲ ဦးမင်္ဂလာက ဆက်၍ တွေးလိုက်ပြန်သည်။

သတ္တဝါတိုင်းမှာ အာရုံခံစားစရာ ကိရိယာခြောက်မျိုးရှိတယ်။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာ၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ပေါ့။ အဲသည်ကိရိယာခြောက်မျိုးကြောင့် ကုသိုလ်လည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ အကုသိုလ်လည်း ဖြစ်လာနိုင်တယ်။ ယခု သူ့ဌေးသားဟာ မျက်စိကြောင့် အကုသိုလ် ဖြစ်ရခြင်းပေါ့။ ဗုဒ္ဓမြတ်စွာက မျက်စိကြောင့် အကုသိုလ်ဖြစ်နိုင်တာကို သတိပေးတော် မူခဲ့ပါတယ်။

စက္ခုရူပေန သံဝါသာ ရာဂပုတ္တံ ဝိဇယတိ။

အဲသည်ပါဠိကို မြန်မာပြန်လျှင် -

စက္ခု - မျက်စိသည်၊ ရူပေန = ရူပါရုံနှင့်၊ သံဝါသာ = ပေါင်းဖော်မိသည် ရှိသော်၊ ရာဂပုတ္တံ = ရာဂတည်းဟူသောသားကို၊ ဝိဇယတိ = ဖွားမြင်လေ၏။

မျက်စိက သူမြင်ရသော ရူပါရုံကို ပေါင်းဖော်လိုက်မိလျှင် ရာဂဟူသော ကိလေ သာစိတ် ပေါက်ဖွားလာလိမ့်မယ်။

သောရေယျလုလင်ဟာ အရှင်မဟာကစ္ဆာန ရဟန္တာကို 'သံဝါသာ' ဆိုတဲ့ ပေါင်းဖော်ခြင်းမျိုးနဲ့ ကြည့်မိလို့ ရာဂဆိုတဲ့သားကို ဖွားမြင်လာရတာပေါ့။ အလွန်လှ ပါတယ်ဆိုတဲ့ ရူပါရုံကိုကြည့်မိ၊ မြင်မိတဲ့ ခဏမှာ 'လှလိုက်တာဟယ်'လို့ စိတ်က အမှတ်ပြုပြီးသည့်နောက် ရှေ့ကိုလျှောက်၍မတွေးဘဲ 'မြင်ကာ' 'မတ္တ' နှင့် ရပ်တန်းက ရပ်လိုက်နိုင်ရင်လည်း ရာဂဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ဘေးအန္တရာယ်က အေးနိုင်စရာရှိတာပေါ့။ အခုတော့ သူ့ဌေးသားဟာ မြင်ကာမတ္တနှင့် မရပ်ဘဲ ဖဿ၊မှသည် ဝေဒနာဖြစ်အောင် ဆက်လာခဲ့တယ်။ ဝေဒနာမှသည် တဏှာဖြစ်တဲ့အထိ ဆက်လာခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့စိတ်တွေဟာ အကုသိုလ်ကံကြီးတစ်ခုသို့ရောက်အောင် ကမောက်ကမ ဖြစ်ခဲ့တာပေါ့။

သောရေယျလုလင်ဟာ အဲဒါတွေကို မစဉ်းစားမိပါဘူး၊ ကာမဖောက်ပြန်ရေး သမားမို့ မဆင်မခြင် တပ်မက်လိုက်ခြင်းဖြစ်တယ်။ ပုထုဇဉ်တို့မှာ တပ်မက် မိုက်မှား လိုက်စားတတ်တဲ့ ကာမကိလေသာစိတ် သုံးမျိုးရှိပါတယ်။

- ၁။ ဝိတိက္ကမကိလေသာ = လောဘအလျောက် ကိုယ်နှုတ်လှုပ်ရှားလျက် ဖောက်ပြားကျူးလွန်စေတတ်သော ကိလေသာ။
- ၂။ ပရိယုဋ္ဌာနကိလေသာ = ဥပါဒ်၊ဋီ၊ဘင်အားဖြင့် အထင်အရှား ထကြွလာ သော ကိလေသာ။
- ၃။ အနုသယကိလေသာ = ဥပါဒ်၊ဋီ၊ဘင် အထင်အရှား မဟုတ်ဘဲ ခန္ဓာ အစဉ်၌ အမြဲကိန်းဝပ်နေသော ကိလေသာ။

အဲသည် သုံးမျိုးသုံးစားအနက်မှာ ဝိတိက္ကမကိလေသာစိတ် ထူပြောသူဖြစ်လျှင် သင့်မသင့် တော်မတော်ကို မဆင်ခြင် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ အလွဲလွဲအမှားမှား ရှာဖွေ ဖောက်ပြားလိုက်စားတတ်တယ်။ အဓိက သားကိုသော်လည်းကောင်း၊ သားက အမိကို သော်လည်းကောင်း၊ အဖေက သမီးကိုသော်လည်းကောင်း။ မောင်နှမအချင်းချင်းသော်

လည်းကောင်း၊ ယောက်ျားအချင်းချင်းသော်လည်းကောင်း၊ မိန်းမအချင်းချင်းသော်လည်းကောင်း၊ လူ့ယောက်ျားက တိရစ္ဆာန်မကိုသော်လည်းကောင်း၊ လူ့မိန်းမက တိရစ္ဆာန်အထီးကိုသော်လည်းကောင်း ဖောက်ပြန်တတ်ကြတယ်။ အသည်အထိလိုက်စားတတ်တယ်။

အဲဒါကြောင့် မန်လည်ဆရာတော်ဘုရားက -

ကာမသတ္တဝါ၊ ကာမရွာနှိုက်၊ ကာမာရမ္မဏ၊ ကာမသဘော၊ ကာမဇောဖြင့်၊ တပ်လောဘစိတ်၊ ပိတ်မျှမသိ၊ ညစ်ညူးဘိ၏လို့ ရေးသားတော်မူခဲ့တယ်။

တစ်ခါမှားလို့ကော သတိရသလား၊ မရတတ်ပါဘူး၊ ဆားငန်ရေသောက်သလို ရေငတ်လို့သောက်၊ သောက်လို့ရေငတ်နေကြရတယ်။

တဏှာလမ်းသွား၊ ခရီးမှားလျှင်၊ ရိယားပန်းပင်၊ ကန္တာပြင်ဝယ်၊ မမြင်ရှေ့နောက်၊ အာခေါင်ခြောက်၍၊ သောက်လေသောက်လေ၊ ငတ်မပြေသည်၊ ကာမငါးတန်၊ ဆားရေငန်သို့။

အဲသလို စပ်ဆိုပြထားတော်မူပါသေးတယ်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ရဟန္တာနှင့် ဘုရားမြတ်စွာတို့ကို ကြည်ညိုကော်ရော်ပူဇော်လှူဒါန်းခြင်းကြောင့် ဒိဋ္ဌဓမ္မ ဝေဒနီယက အကျိုး ချက်ချင်းတစ်ခဏရနိုင်တဲ့နည်းတူ ဝန်လေးသော အကုသိုလ် အမှုနဲ့ ထိပါးပြစ်မှားလျှင်လည်း မကောင်းကျိုးများ ဒီဘဝမှာပဲ ချက်ချင်းခံစားရတတ်ပါတယ်။

သောရေယျ လုလင်ဟာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကို ကာမေသုမိစ္ဆာအကုသိုလ်ကံ စေတနာကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး ဖျိုးဖျိုးဖျဉ်းဖျဉ်း စိုးစိုးစစ်စစ်နဲ့ ယောက်ျားသဏ္ဍာန်မှ မိန်းမသဏ္ဍာန်သို့ တဖြည်းဖြည်း ကူးပြောင်းသွားတော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာ သောရေယျသူဌေးသားဟာ ထိပ်ကို မြွေပေါက်ခံရသလိုဖြစ်ပြီး သူ့သူငယ်ချင်းက ရိပ်မိမှာစိုးတဲ့အတွက် တောအုပ်ထဲဝင်ပြေးရတယ်။ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကတော့ မြို့တွင်းကို ဆွမ်းခံဝင်ကြွသွားတော်မူပြီလေ။

သောရေယျ၏ အပေါင်းအသင်းများနှင့် သူငယ်ချင်းများက ပြန်ကြဖို့ အချိန်တန်လို့ သောရေယျလုလင်ကို လိုက်ရှာကြတယ်။ သူက ပုန်းနေရတယ်။ အော်ဟစ်ခေါ်ဝေါ်ကြတယ်။ သူက အသံမပေးဝံ့ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးက လက်လျှော့ပြီး ပြန်သွားကြတယ်။ တချို့ကလည်း ရေကန်ထဲမှာ ရေနစ်ပြီး သေကျန်ခဲ့တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။ သောရေယျဟာ ပုန်းလျှိုးနေတဲ့အချိန်တွင်းမှာပဲ ပီပီပြင်ပြင် ‘မိန်းမရုပ်မိန်းမစိတ်’ ပေါက်လာတော့တယ်။ သူ့အဖြစ်သူ ယူကျုံးမရရှိလှလို့ အားရပါးရငိုမိတယ်။

ဦးမင်္ဂလာက ဦးဖိုးစိန်ကြီး၏ ငိုချင်းတစ်ပုဒ်ကို ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ သတိရ၍ ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ သူ့ငိုချင်း၏ အဆုံးသတ်က ‘အမယ်မင်း- ဖုံးကညာတစ်ပါးမှာ၊ လုံးရာက ပြား’ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ဤငိုချင်းကို ဦးဖိုးစိန်က ကန်ထဲမှာ ငိုလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မောင်မစ္စကသည် ရဟန္တာကို ပြစ်မှားသောစိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးပုလောင်လာရာ ကန်တွင်းသို့ဆင်း၍ ရေစိမ်ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ ရေစိမ်ရင်း လူရုပ်ကိုမပြဘဲ

ငိုချင်းဆို၍ ဆိုင်းက ငိုချင်းချတီးလုံး ခပ်ရှည်ရှည်ကလေး တီးပေးလိုက်ရသည်။ ထိုအချိန် ကလေးအတွင်းမှာ ဦးဖိုးစိန်က မင်းသားအဝတ်မှပြောင်း၍ မင်းသမီး အဝတ်တန်ဆာကို အချိန်မီပြီးအောင် လဲလှယ်လိုက်ရသည်။

ဓမ္မပဒ၌ သောရေယျလုလင်သည် ကန်တွင်းဆင်းသည်ဟု မပါခဲ့ပါ။ သို့သော် မိန်းမဘဝသို့ ကူးပြောင်းသွားခြင်းကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်အား ထင်ရှားပြသလို၍ ကန်ဘောင် ရိုးသဏ္ဍာန် ပြုလုပ်ထားသော ပိတ်ပိုင်းနောက်ကွယ်သို့ ခုန်ချကာ ငိုချင်းဆို၍ အဝတ်လဲ ရသည်။ ဤသည်ကား သဘင်အနုပညာ ပရိယာယ်တစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။ သောရေယျ လုလင်၏အဖြစ်ကို ကိုယ်ချင်းစာကြည့်လျှင် သေသွားသည်ကမှ ကောင်းသေးသည်ဟု ထင်စရာဖြစ်သည်။

ကဲ... အခု ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ၊ ဒီအတိုင်းနဲ့အိမ်ကိုလည်း မပြန်ဝံ့တော့ဘူး၊ မိဘနဲ့ လည်း မတွေ့ဝံ့တော့ဘူး၊ သူ့သားကလေးတွေနဲ့လည်း မတွေ့ဝံ့တော့ဘူး၊ သူ့သူငယ်ချင်း နဲ့လည်း မတွေ့ဝံ့တော့ဘူး၊ သူ့မယားနဲ့တွေ့ဖို့ကတော့ ရှက်စရာအကောင်းဆုံးပေါ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သွားမလဲ၊ ဘယ်မှာနေမလဲ၊ ရှေ့ဆက်ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ခြေဦးတည့်ရာသွားပြီး သင့် တော်ရာအရပ်မှာ မိမိဘဝကို ဇာတ်မြုပ်၍ ဖြစ်သလို နေရတော့မှာပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ တောထဲက ထွက်ခဲ့တယ်၊ လမ်းခရီးမှာ တက္ကသိုလ်ပြည်ကို သွားမယ် ဆိုတဲ့ လှည်းကြိုများနဲ့ တွေ့ရတယ်။ ဒီတော့ သူ့လက်စွပ်ကိုပေးပြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ပဲ ခပ်တည်တည် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့ရတယ်။

သောရေယျလုလင်ဟာ သူ့ဌေးသားဘဝကတည်းက ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နုနု နယ်နယ် နေခဲ့ရသူဆိုတော့ မိန်းမဘဝမှာလည်း ခန့်ခန့်ချောချော နုနုနယ်နယ် သိမ်သိမ် ဓမ္မဓမ္မနဲ့ လှပနေမှာပေါ့၊ လှည်းကုန်သည်များက ရက်ရက်ရောရော လက်ဝတ်ရတနာကို ချွတ်ပေးထားသူမို့ ခင်မင်ကြည်ဖြူပြီး သူတို့ရဲ့တက္ကသိုလ်ပြည်က ကုန်သည်သူဌေး လူပျိုကြီးနဲ့ အောင်သွယ်ပေးချင်ကြတယ်။

ဒီလိုနဲ့ တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ရောက်သွားကြတယ်။ သူတို့ရဲ့လှည်းကုန်သည် သူဌေးကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြကြတယ်။ တက္ကသိုလ်သူဌေးကလည်း မြင်မြင်ချင်းပဲ သောရေယျ အမျိုးသမီးကို ချစ်ခင် တပ်မက်မိတယ်။ အဲသည်မှာလည်း ‘စက္ကူရူပေန သံဝါသ’ သဘောပေါ့။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ဖြစ်လျှင် သူနဲ့အိမ်ထောင်ပြုဖို့ ချက်ချင်းပဲ တောင်းပန်တယ်။ သောရေယျ ဘယ်လိုလုပ်ငြင်းမလဲ၊ ဘယ်သွားရမုန်းလည်းမသိ၊ ဘယ်နေရမုန်းလည်းမသိ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကိုင် ရှာဖွေစားသောက်ရမုန်းလည်းမသိ၊ တစ်ကောင် ကြွက် မျက်နှာငယ် ဖြစ်နေတယ်မဟုတ်လား။

အဲသည်အပေါ်မှာ ဝီတိက္ကမ ကိလေသာစိတ်က အရင်းအငုတ်ရှိသေးတာမို့ ယောက်ျားဘဝနဲ့ မယားယူခဲ့သလို မိန်းမသားဘဝနဲ့လည်း လင်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရလိုတဲ့ အာသာရမ္မက်ကလည်း အညွန့်အခက်ဝေလာပြန်တယ်။ ဒီတော့ သူဌေးက တောင်းပန်တဲ့အခိုက်မှာ ‘ချော်လဲ ရောထိုင်’ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရတာပေါ့၊ မိန်းမဘဝနဲ့

နေတော့လည်း မိန်းမတို့ရဲ့ အကျင့်စရိုက်ဝါသနာ အာသာဆန္ဒပြည့်ပြည့်စုံစုံ ခံစားနေမိတယ်။ ဒီလိုခံစားတော့ ဘာဖြစ်လာသလဲ။

ယောက်ျားဘဝတုန်းက မဆက်ဆံခဲ့ရဖူးတဲ့ အာဝေဏိက ဒုက္ခတွေ ခံစားလာရတာပေါ့။ အဲသည် ဒုက္ခတွေအနက်က 'သူ့သွေးသန္ဓေ ဆောင်ထွေစွဲကပ်၊ မီးယပ်သားဖွား' ဆိုတဲ့ ဒုက္ခများကို လောလောလတ်လတ် တွေ့ကြုံရင်ဆိုင်ရပြီလေ။ ဒါ့ကြောင့် မိခင်အဖြစ်နဲ့ သားကလေးတစ်ယောက်မွေးလာရတယ်။ အဲသလို သားမွေးခြင်းဒုက္ခကို သောရေယျ အမျိုးသမီးဟာ ကြောက်လန့်သွားပါသလား၊ စက်ဆုပ်သွားပါသလား၊ မကြောက်ပါဘူး၊ မလန့်ပါဘူး၊ စက်ဆုပ်မသွားပါဘူး၊ ဒီဒုက္ခတွေကို လင်၏စည်းစိမ်တရှိန်ရှိန်အောက်မှာ သုခလိုတောင် ထင်နေမိပါပြီ။ 'မိန်းမမလေ၊ မပြီးငွေဘူး၊ မေ့မေ့လျော့လျော့၊ မာန်မလျှော့သည်၊ ကော့၍ခံလိမ့်မည်သာကို'။

ဒီလိုနဲ့ ဒုတိယသားလေး မွေးလာပြန်တယ်။

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ၏ သာသနာတော်မှာ အာသဝေါကင်းကွာပြီး ရဟန္တာ၊ ရဟန္တာမများ ဖြစ်ရမည့်သူဆိုလျှင် ဘယ်လိုအနှောင့်အယှက် အဖျက်အဆီးနှင့် ကြုံရကြုံရ မဂ္ဂအန္တရာယ်မှ လွတ်မြောက်ပြီးလျှင် အရဟတ္တမဂ် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဧကံထုတ်ချောက် ခရီးပေါက်ကြရပါတယ်။

ထိုသို့သော ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို 'ပစ္ဆိမဘဝိက' ပုဂ္ဂိုလ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးဇာတ်သိမ်းမည့်ဘဝလို့ ဆိုလိုတာပေါ့။

သောရေယျ အမျိုးသမီးဟာ ဘယ်လိုပဲ ဖောက်ပြန်ပြောင်းလွဲလာသည်ဖြစ်စေ၊ ယခုဘဝမှာပဲ ရဟန္တာစင်စစ်ဖြစ်ရမည့် ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်ကြီးပါ။ ဒါ့ကြောင့် တစ်နေ့တော့ သူဌေးကတော်ဘဝနဲ့ သူ၏အိမ်အပေါ်ထပ် လေသာပြတင်းက သူ့ဘဝသူ့စဉ်းစားရင်း ငေးမျှော်နေမိတယ်။ ထိုအခါမှာ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပဲ သောရေယျမြို့မှာ သူနဲ့အတူတူ ကာမဂုဏ်လိုက်စားခဲ့ဖူးတဲ့ သူငယ်ချင်းကို လေသာပြတင်းက လှမ်းမြင်လိုက်ရရတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းက တက္ကသိုလ်ပြည်ကို ကုန်အရောင်းအဝယ် လှည်းကုန်သည်အဖြစ်နဲ့ ရောက်လာရခြင်းဖြစ်ဟန်တူတယ်။ သောရေယျအမျိုးသမီးရဲ့စိတ်ဟာ ယခင်က သူ့သူငယ်ချင်းကို မြင်လိုက်ရတာနှင့်ပဲ မိမိအဖြစ်ကို ယူကျုံးမရ ဖြစ်လိုက်မိတယ်။ ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ဖြစ်ရတယ်။ အဲသည် သူငယ်ချင်းနဲ့ ရှေးတုန်းကလိုပဲ ရင်းရင်းနှီးနှီး နီးနီးကပ်ကပ် စကားပြောဆို သောက်လား၊ စားလား၊ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေချင်တဲ့စိတ်က ပေါ်လာတယ်။ သူ့ဇာတိမြေက မိဘတွေရဲ့သတင်း၊ သူ့သားမယားတွေရဲ့သတင်း၊ မာကြောင်း သာကြောင်းကိုလည်း ကြားချင်သိချင်လာတယ်။ သည်တော့ အစေအပါးတွေကို ခေါ်ပြပြီး ဖိတ်မန္တက အပြုခိုင်းလိုက်တယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းကလည်း ဘုမသိ ဘမသိ ပါလာရတာပေါ့။ ခမ်းနားတဲ့အိမ်ကြီးပေါ်ရောက်ပြီး ကြီးကျယ်တဲ့ပွဲရုံနဲ့ အစား အသောက်တွေ မြင်ရတဲ့အပြင် လောကွတ်ပျူငှာရှိလှတဲ့ သူဌေးကတော်ကို မြင်ရတော့ ပိုပြီးထူးဆန်းအံ့သြနေတာပေါ့။ သူနဲ့လည်း သိက္ခမ်းခဲ့ဖူးသူမဟုတ်ဘူးလေ။ သူ့သူငယ်ချင်း သောရေယျနဲ့

တူသလိုလိုထင်ရပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်းဟာ သေပြီးလို့မှတ်ယူထားတယ်။ အဲသည်ပေါ်မှာ ယခုတွေ့ရတာက မိန်းမသားတစ်ယောက်အနေနဲ့ဆိုတော့ ဘယ်မှတ်မိနိုင်ပါ့မလဲ။

ဘာကြောင့် သည်လောက်စေတနာကောင်းနေရတာလဲ၊ ဘာကြောင့် ငယ်ပေါင်း၊ ကြီးဖော်လို ရင်းရင်းနှီးနှီး ဆက်ဆံနေရတာလဲ၊ မနေနိုင်တဲ့အဆုံးမှာ သောရေယုမြို့သားက သိကျွမ်းခဲ့သူမဟုတ်ပါဘဲ ဘာကြောင့် ယခုလို အရေးတယူ ဖိတ်ခေါ်ဧည့်ခံရပါသလဲ လို့ မေးတယ်။ သူ့ဌေးကတော်က သူ့အမေးကို မဖြေသေးဘဲနဲ့ သောရေယုမြို့မှာရှိတဲ့ သူ့မိဘ၊ သူ့မယား သူ့သားကလေးတွေရဲ့ မာကြောင်း၊ သာကြောင်းကိုမေးတယ်။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက မာကြောင်း၊ သာကြောင်းကိုပြောပြီး ပိုလို့သာ အံ့ဩနေတယ်။ သူ့ဌေးကတော်က သောရေယုသူဌေးသားအကြောင်း မေးပြန်တယ်။ ဒီတော့ ကုန်သည်က သောရေယုသူဌေးသားဟာ သူ့နဲ့အရင်းနှီးဆုံးမိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း၊ ရေကန်မှာ ပျော်ပွဲစားထွက်ရင်း ပျောက်ဆုံးသွားကြောင်း၊ သေပြီလို့ ယူဆပြီး သူ့မိဘ သားမယားက ဆွမ်းသွတ် အမျှဝေခဲ့ရကြောင်း ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြန်ပြောရှာတယ်။

သူ့ဌေးကတော်မှာလည်း မျက်ရည်တဝဲဝဲ ဖြစ်နေရတယ်။ သည်တော့ ကုန်သည်က “သောရေယုသူဌေးသားအကြောင်းကို ဘာဖြစ်လို့မေးရတာလဲ၊ သူ့ဌေးကတော်နှင့် သိလို့ပါလား” လို့ မေးတဲ့အခါကျမှ သူ့ဌေးကတော်က သောရေယုသူဌေးသားဟာ သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ပျော်ပွဲစားထွက်တုန်းက အရှင်မဟာကစ္စာနကို တပ်မက်ပြစ်မှားမိလို့ ယောက်ျားစင်စစ်က မိန်းမဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုကြွေးပြီးဖွင့်ပြောတယ်။

ဒီလိုကြားရတော့ သူငယ်ချင်းကုန်သည်မှာ တအံ့တဩ အထိတ်တလန့် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရတယ်။ သောရေယုအမျိုးသမီး၏လင်ဖြစ်တဲ့ တက္ကသိုလ်ပြည်က ကုန်သည်ကြီးမှာ တော့ အံ့ဩလို့မကုန် မယုံရအခက် ယုံရအခက်ဖြစ်နေတယ်။ သူ့၏ဇနီးမယားကိုကြည့်ရင်း ကရုဏာကြီးစွာဖြစ်လာရတယ်။ ယခင်ယခင်က တဏှာရာကနှင့်ယှဉ်သော ရမ္မက်စိတ်တွေ ပျောက်ကွယ်ပြီး ကြင်နာတဲ့မေတ္တာတို့ဟာ လှိုင်းတံပိုးထသလို ထလာတယ်။

သူငယ်ချင်းကုန်သည်က “မိမိရုပ်ခန္ဓာ ဖောက်ပြန်လာတုန်းက ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကို ချက်ချင်းဝန်ချတောင်းပန်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်” လို့ ပြောတော့ “အဲသည်အခါက ငယ်ထိပ်ကို မြွေပေါက်ခံရသလို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့လွန်းတာကြောင့် ဘာကိုမှ သတိမရလိုက်တော့ပါဘူး” လို့ သောရေယုက ပြောတယ်။

အဲသည် ရဟန္တာအရှင်ကို ဝန်ချတောင်းပန်မှ အပြစ်ကင်းလိမ့်မယ်။ အဲသည် အရှင်ဟာ ယခု ဤတက္ကသိုလ်မြို့မှာပဲ သီတင်းသုံးလျက်ရှိကြောင်း ကြားသိရတယ်။ သံသရာအဆက်ဆက် ဝန်မလေးရလေအောင် ဝန်ချတောင်းပန်ပါလို့ တိုက်တွန်း အကြံပေးတယ်။

သူ့ဌေးကတော်က သူ့ကိုယ်တိုင်တော့ သူ့အပြစ်ကို ဖွင့်ဟလျှောက်ထားတောင်းပန်ရမှာ အလွန်ရှက်ပါတယ်။ သူ့ကိုယ်စား ဤအိမ်ကိုပင့်၍ ဆွမ်းကျွေးပြီးတောင်းပန်ပေးပါလို့ ပြောတယ်။

ကောင်းကျိုးလိုလားတဲ့ သူ့ သူငယ်ချင်းက အရှင်မြတ်ကို သွားပင့်တယ်။ သူဌေးကတော်က မွန်မြတ်သောဆွမ်း ဘောဇဉ်အာဟာရတို့ကို စီမံချက်ပြုတ်ထားနှင့်တယ်။

သောရေယျ၏ လင်ယောက်ျားဖြစ်တဲ့ ကုန်သည်ကြီးနဲ့ အခြေအရံတို့ကလည်း ရွှေအဆင်းနဲ့တူတဲ့ အရှင်ကစွာနရဟန္တာကို အလွန်ဖူးချင် မြင်ချင်နေကြတယ်။ သောရေယျ သူငယ်ချင်းကုန်သည်က အရှင်ကစွာနကိုပင့်ပြီးလာတဲ့အခါ သူဌေးနှင့်တကွ အိမ်သူ အိမ်သားအားလုံးဟာ အရှင်မြတ်၏ အဆင်းတော်ကို ကြည့်ညိုမဆုံးဖြစ်နေကြတယ်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှိခိုးကန်တော့ကြတယ်။

သောရေယျကတော့ သူ့အပြစ်နဲ့သူ့ အရှက်အကြောက်လွန်ပြီး မျက်နှာအောက်ချ တုပ်ကွရိသေလျက် ရှိခိုးကန်တော့နေရတယ်။ အရှင်မြတ်ကို ဆွမ်းလုပ်ကျွေးပြီးသည့် နောက် သူငယ်ချင်းကုန်သည်က “အရှင်မြတ်ဘုရား။ ဤမိန်းမသည် ယခင်အခါက သောရေယျမြို့၌ တပည့်တော်နှင့်အရင်းနှီးဆုံး သူငယ်ချင်း သူဌေးသား ယောက်ျားစစ်စစ် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ရေကန်သို့ မြူးထူးပျော်ပါးရန် လာကြစဉ် အရှင်ဘုရားအား တွေ့မြင်ရ သည့်အခိုက် မိုက်မှားဝန်လေးသော ကိလေသာစိတ်ဖြင့် ပြစ်မှားမိပါသည်။ ထိုအကုသိုလ် စိတ်ကြောင့် တစ်ခဏအတွင်း ယောက်ျားစစ်စစ်မှ မိန်းမအဖြစ်သို့ကူးပြောင်းပြီးကာ ဤမြို့သို့ ထွက်ပြေးလာခဲ့ရပါသည်။

အရှင်ဘုရားသည် ဤအပြစ်မှ သနားသည်းခံသော ကရုဏာတော်ဖြင့် ခွင့်လွှတ် ကယ်မတော်မူပါရန် လျှောက်ထားရပါသည်ဘုရား” ဟု သောရေယျကိုယ်စား လျှောက် ထား တောင်းပန်လိုက်တယ်။

မိမိမှာ အပြစ်တစ်စုံတရာရှိလို့ ရတနာသုံးပါးနဲ့ မိဘ ဆရာသမားများကို ဝန်ချ တောင်းပန် ကန်တော့သည့်အခါမှာ ကမ္မပထပြစ်မှားကျူးလွန်မိသူကကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင် က ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံတို့ဖြင့် ဝန်ချတောင်းပန်ရှိခိုးမှ ယထာဘူတကျပါတယ်။ တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက မိမိကိုယ်စား ဝန်ချတောင်းပန်ပေးလို့ ထိုထိုအပြစ်များမှ ပပျောက်ကင်းစင်သွားသည်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ဒါ့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တစ်တွေက ဘုရား ရှိခိုးသည့်အခါတိုင်းမှာ -

“ဩကာသ၊ ဩကာသ၊ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ သဗ္ဗဒေါသ ခပ်သိမ်းသော အပြစ်တို့မှ ကင်းလွတ်ပျောက်ပါစေခြင်းအကျိုးငှာ ပထမ၊ ဒုတိယ၊ တတိယ တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်မြောက်အောင် ဘုရားရတနာ၊ တရားရတနာ၊ သံဃာရတနာ ရတနာ မြတ်သုံးပါးတို့အား အရိုအသေ အလေးအမြတ် လက်စွဲမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့ ကန်တော့ပါ၏အရှင်ဘုရား” လို့ ကံသုံးပါးစလုံးနှင့် မာန်ကိုလျှော့၍ ရှိခိုးကန်တော့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါ့ကြောင့် သောရေယျအမျိုးသမီးက “တပည့်တော်အား ဝန်လေးလှသော ဤအပြစ်မှ ခွင့်လွှတ်တော်မူပါ” လို့ ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုယိုဦးချ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရှိခိုး တောင်းပန်လိုက်ရတယ်။

နောင်တတရားနှင့်ယှဉ်သော သြတ္တပ္ပသံဝေဂစိတ်က သောရေယျ၏ တစ်ကိုယ်လုံး မှာ ဖျိုးဖျိုးဖျဉ်းဖျဉ်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထနေရတယ်။ အရှင်မြတ်က ‘ထလော့သောရေယျ သူဌေးသား၊ သင်၏အပြစ်ကို ငါ ခွင့်လွှတ်သည်ခံ၏’ဟု မိန့်တော်မူလိုက်တယ်။

သောရေယျဟာ မိန်းမသဏ္ဍာန်နှင့် ရှိနေစဉ်ပင်လျှင် အရှင်မြတ်က ‘ထလော့ သူဌေးသား’ လို့ ယောက်ျားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်တယ်ဆိုရင်ပဲ တစ်ခဏချင်းမှာ မိန်းမအဖြစ်က ယောက်ျားအဖြစ်ကို ပြန်လည်ကူးပြောင်းလာတယ်။

ဒိဋ္ဌဓမ္မဝေဒနိယကံ၏ အကျိုးအပြစ်များဟာ အလွန်လျင်မြန်သော စွမ်းအင်သတ္တိ ရှိပါပေတယ်။ ဒိဋ္ဌမျက်မြင်ဖြစ်၍ သူငယ်ချင်းကုန်သည်နှင့်လင်ဟောင်းဖြစ်သူတက္ကသိုလ် သူဌေးနှင့်တကွ အိမ်သူအိမ်သား ခြွေရံတော်များမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား အံ့သြ၍မကုန် ရတနာ သုံးပါး၏ဂုဏ်ကို မမှိတ်မသုန် ယုံကြည်မြတ်နိုးကြရတယ်။

ဦးမင်္ဂလာသည် သိပ္ပံပညာ ထွန်းကားနေသော ယခုမျက်မှောက် ခေတ်တွင်ပင် ယောက်ျားအဖြစ်မှ မိန်းမအဖြစ်သို့လည်းကောင်း၊ မိန်းမအဖြစ်မှ ယောက်ျားအဖြစ်သို့ လည်းကောင်း လိင်ပြောင်းသွားကြသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများကို မကြာမကြာ ကြားဖူးဖတ် ဖူးနေရသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ဆက်လက်၍ ဓမ္မပဒလာ သောရေယျ ရဟန္တာအရှင်မြတ်၏ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ဤသို့ တွေးကြည့်မိပြန်သည်။

ယောက်ျားမှ မိန်းမဖြစ်၊ မိန်းမမှ ယောက်ျား ပြန်ဖြစ်ရသော သောရေယျလုလင်ဟာ ကာမဂုဏ်တရားတို့ရဲ့ ဝန်လေးမှုတို့ကို အလွန်တရာ ရှက်ကြောက် ရွံ့မှန်းလာတယ်။

ဘဝသံသရာ အဆက်ဆက်တို့မှ ဖုံးကွယ်ဖိစီးရင်း ခံခဲ့ရသော အဝိဇ္ဇာကိုလည်း ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လာတယ်။ ထိုအဝိဇ္ဇာမှ တဏှာကို အပေါင်းအဖော်ပြု၍ ဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေခဲသမျှကိုလည်း ရိပ်မိလာခဲ့တယ်။ ဒါ့ကြောင့် သူငယ်ချင်းကုန်သည်က ဇာတိချက်ကြွေ သောရေယျမြေကို ပြန်လိုက်ဖို့ခေါ်ခဲ့သည်ကိုလည်း ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။

တက္ကသိုလ်သူဌေးက ညီရင်းတမျှ တစ်သက်လုံး စောင့်ရှောက် ထားပါမယ်လို့ တောင်းပန်တာကိုလည်း ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။ ‘ဥမမယ် ဇာမမြောက်’ ရင်သွေးလေးနှစ် ယောက်ကိုသာ စောင့်ရှောက်လိုက်ပါတော့လို့ပြောပြီး အရှင် မဟာကစ္စာယနနောက်သို့ လိုက်ပါကာ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်သွားတော့တယ်။ သာဝတ္ထိမြို့သို့ရောက်သောအခါ-

အဲသည်သတင်းဟာ တစ်မြို့လုံး အုန်းအုန်းကျွက်ကျွက်ဖြစ်အောင် ပျံ့နှံ့သွားတယ်။ လူချင်းဆုံမိလျှင် ထိုအကြောင်းကို မပြောဘဲ မနေနိုင်ကြအောင် ရေပန်းစားနေကြတယ်။ လူအတော်များများက သောရေယျရဟန်းရဲ့ ရုပ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ အသံကိုသော် လည်းကောင်း ကြည့်ချင်ကြတယ်၊ ကြားချင်ကြတယ်၊ စပ်စုချင်ကြတယ်။ လူတို့၏ ဓမ္မတာက ထူးတာဆန်းတာဆိုလျှင် ပိုင်းအုံလာတတ်ကြမြဲ မဟုတ်လား။

သောရေယျထေရ် သီတင်းသုံးရာ ကျောင်းလေးမှာ တိုးမပေါက်လောက်အောင် လူစည်ကားနေတော့တယ်။ ရှင်ရဟန်းခမျာမှာလည်း မျက်နှာပူပူနဲ့ သည်းခံနေတော်မူရ ရှာတယ်။ သီတင်းသုံးဖော် ရဟန်းအချို့နှင့် လူဒါယကာအချို့က စပ်စပ်စုစု၊ ပေါက်ပေါက်

ရှာရှာ မေးလာတတ်ကြပါသေးတယ်။ “သောရေယျမြို့မှာ ရခဲတဲ့ သားလေးနှစ်ယောက်ကို အဖေအဖြစ်ဖြင့် ချစ်ရတာနဲ့ တက္ကသိုလ်မြို့မှာ ရတဲ့သားလေးနှစ်ယောက်ကို အမေအဖြစ်ဖြင့် ချစ်ရတာဟာ ဘယ် အချစ်က ပိုပါသလဲဘုရား” တဲ့။ အဲသည်လောက် ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ စပ်စုကြတယ်။ သောရေယျရဟန်းကလည်း သူတို့အမေးကို သည်းခံ၍ ယခုလိုပြန်ပြီး ဖြေကြား တော်မူပါတယ်။

“သောရေယျမြို့မှာ ရခဲတဲ့ သားလေးများအပေါ်ဝယ် အဖေ၏ချစ်ခြင်းဖြင့်ချစ်ရ သူထက် တက္ကသိုလ်မြို့မှာ ရခဲတဲ့သားလေးနှစ်ယောက်ကို အမေအဖြစ်ဖြင့် ချစ်ခြင်းက မေတ္တာရော၊ ကရုဏာပါ အတိုင်းအဆမရှိပိုလွန်နေပါတယ်” လို့ ဖြေကြားတော်မူပါတယ်။

ဒီစကားဟာ မှန်ကန်တဲ့ သစ္စာစကားပေါ့၊ မိဘဆိုကြရာမှာ အဓိက အဖထက် ကြီးလေးသောတာဝန်ကို ဂရုစိုက်ခဲ့ရသူဖြစ်ပါတယ်။ သန္ဓေတည်စက အစပြု၍ ကိုးလ လွန်မြောက် ဆယ်လတွင်းရောက်သည်ထိ တဝန်တပိုးဖြင့် အလွန်ကြင်နာသော မေတ္တာ ကရုဏာတို့ ထုံမွမ်းလာခဲ့ရသူဖြစ်ပါတယ်။ သားကလေးလား၊ သမီးကလေးလား၊ သားဆိုးလား၊ သားကောင်းလား၊ သမီးဆိုးလား၊ သမီးကောင်းလား၊ ရုပ်ရည်လှပမည်လား၊ ရုပ်ဆိုးမည်လား၊ မသိမမြင်ရပဲလျက် ‘ချမ်းသာပါစေ’ ဟု ဆန္ဒပြုရင်း အနေအထိုင်၊ အစားအသောက်မှစ၍ သတိဝီရိယကြီးစွာဖြင့် စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတယ်။ ဖွားမြင်ပြန်တော့ လည်း အားမာန်ခဲလို့ မျက်ရည်ရွဲစို၊ ချွေးသံယိုနှင့် တဖိုလိုက်လိုက်၊ တရှိုက်ငင်ငင်၊ တပင်ပန်းပန်း၊ ဆန့်တန်းလိုမ့်လူး၊ မိန်းမူးညည်းညူ၊ သည်းအူပြတ်မျှ ခံစားရပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လည်း အသည်းနှလုံးက အမြဲပြုံးနေကြသူများဖြစ်ပါတယ်။ နီရဲ ပူလောင်သော သွေးစိမ်းရှင်ရှင်မှ ဖြစ်လာတဲ့ ရင်နှစ်မြွှာမှ ဖြူဖွေးသန့်စင်အေးမြသော နို့ရည်ကို တိုက်ကျွေး လာခဲ့ရသူများဖြစ်ပါတယ်။

ထိုအတွေ့အကြုံကို ‘နှစ်စိတ်နှစ်ကိုယ်’ဖြင့် ကိုယ်တိုင်နှိုင်းယှဉ်သော သောရေယျ ရဟန်းက အမှန်ဖြေကြားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

အဲသည်အမေးအဖြေကို တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားကြားရပြီး လာ၍ လာ၍ ဖူးတွေ့မေးမြန်းကြသူများ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဝင်လာမစဲ တသဲသဲဖြစ်နေတယ်။

ကြာတော့ သောရေယျရဟန်းမှာ ငြီးငွေ့လာတယ်၊ ရှက်စနိုးဖြစ်လာတယ်။ ဒါ့ကြောင့် လူများ၊ ရှင်များနှင့် ကင်းကွာတဲ့ တောရပ်ကိုဝင်ပြီး တရားကျင့်နေရရှာတယ်။ လူသူတို့နှင့်ကင်းရှင်းပြီး ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းအရသာကိုခံယူလျက် ခယဝယမမ္မော ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း တရားတို့ကို ဧကဂ္ဂတာ စိတ်ဖြင့် ဆင်ခြင်စဉ်းစားနိုင်တဲ့အတွက် မကြာခင်မှာပဲ ပဋိသမ္ဘိဒါလေးပါးနှင့်တကွ အာသဝေါကင်းကွာပြီး ရဟန္တာအရှင် စင်စစ်ဖြစ်တော်မူရတယ်။ အဲသည့်အခါမှာတော့ လောကခံရှစ်ပါးကို ကြုံကြုံခံနိုင် ခိုင်မာသောနှလုံးသွင်းရှိတော်မူလာ တဲ့အတွက် ရှင်လူတို့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ပြန်လည်ဝင်ရောက်လာခဲ့တယ်။ ပုထုဇဉ်ရဟန်း အချို့နှင့် လူ ဒါယကာများကတော့ သောရေယျထေရ်ဟာ ရဟန္တာဖြစ်နေတာကို မရိပ်မိ မသိရှိကြပါဘူး။ ဒီတော့ မေးရိုးမေးစဉ်တိုင်းပဲ မေးတဲ့သူများ ပေါ်လာကြပြန်တယ်။

‘ဖအေ အဖြစ်နဲ့ မွေးလာခဲ့ရတဲ့သားနှင့် အမေအဖြစ်နဲ့ မွေးလာခဲ့ရတဲ့ သားတို့ အား ဘယ်သားကို ပို၍ချစ်ပါသလဲ’ ပေါ့။ ဒီအခါမှာတော့ သောရေယျရဟန္တာအရှင် မြတ်က ဘယ်သားကိုမှ မချစ်တော့ဘူးလို့ ပြောကြားတော်မူတယ်။

အဲသည်အဖြေဟာ အာသဝေါကင်းကွာသော ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့၏ စိတ်တော် အစဉ်နဲ့ ပြောကြားလိုက်တာဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကို ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့က သောရေယျ မထေရ်ဟာ ‘ခုတစ်မျိုး’ ‘ခုတစ်မျိုး’ ဖောက်ပြန်သောစကားကို ဆိုတယ်လို့ ဝေဖန်ကြ တယ်။ တချို့ရဟန်းများကလည်း သောရေယျမထေရ်ဟာ အရဟတ္တမဂ်ဆိုက်ရောက်ပြီး သော ပုဂ္ဂိုလ်စကားမျိုးကို ပြောတယ်။ ‘သူ့ကိုယ်သူ ရဟန္တာလို့ ကြေညာနေသလိုပဲ’ လို့ စောဒကတက်ကြတယ်။ အဲသည့်စကားဟာ တဖြည်းဖြည်း ကျယ်ပြန့်ပြီး မြတ်စွာဘုရား နားတော်အရောက် ပေါက်ကြားတော်မူသွားတယ်။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားက ‘ချစ်သားတို့ ငါ၏သားတော်သည် ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သောစိတ်ဖြင့် မဂ်ကို မြင်အပ်သောကာလမှစ၍ ဝတ္ထုအာရုံ ခုံမင် စွဲလမ်းခြင်း မရှိသည် မှန်ပေ၏’ ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။ ထိုစကားတော်သည် ရဟန်း အပေါင်းအား သောရေယျမထေရ်သည် ရဟန္တာစင်စစ် အရဟတ္တမဂ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြတော်မူလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

သဗ္ဗညုတ သုံးလောကထွတ်ထား မြတ်စွာဘုရားသည်ရဟန္တာဖြစ်သော သောရေယျ မထေရ်၏ သန္တိသုခ စိတ်အစဉ်ကို ဤသို့ဆက်လက်၍ ဟောကြားတော်မူလိုသဖြင့် ယခုဝတ္ထုအစတွင် ဖော်ပြခဲ့ပြီးသော -

န တံ မာတာပိတာ ကယိရာ၊
အညေဝါပိစ ဉာတကာ။
သမ္မာပဏိတိတံ စိတ္တံ၊

သေယျသော နံ တတော ကရေ ။ ။ ဟူ၍ ဆုံးမဟောကြားတော်မူပါသည်။

မြန်မာအဓိပ္ပာယ်ပြန်ရလျှင်

“ထို ချမ်းသာပြည့်စုံအောင်ပြုခြင်းကို (စိတ်၏ ချမ်းသာခြင်းကို) မွေးသည့်မိခင် ကျေးဇူးရှင်သည် မပြုနိုင်ရာ (ပြုပြင်၍ မပေးနိုင်)။ မွေးသည့်ဖခင် ကျေးဇူးရှင်သည် မပြုပြင်နိုင်ရာ (ပြုပြင်၍ မပေးနိုင်) မိခင်ဖခင် ကျေးဇူးရှင်မှတစ်ပါးကုန်သော ဆွေမျိုး သားချင်းတို့သည်လည်း မပြုနိုင်ကုန်ရာ။ (ပြုပြင်၍ မပေးနိုင်ကြ)။ ဆယ်ပါးသော ကုသိုလ်ကမ္မပထ၌ ကောင်းစွာ ဆောက်တည်အပ်သော စိတ်ကောင်းသည် ထိုမိဘ ဆွေမျိုးတို့ ချမ်းသာကောင်းမွန်အောင် ပြုနိုင်ခြင်းထက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အဆင့်ဆင့် မြင့်မြတ် အောင် ပြုနိုင်၏။ (မိမိစိတ်ကို မိမိပြုပြင်ခြင်းက အဆင့်ဆင့်မြင့်မြတ်အောင် ပြုနိုင်၏။)

ဦးမင်္ဂလာသည် ထိုဂါထာတော်ကို ရွတ်ဆိုပြီးသည်နောက် အလိုအလျောက်ပင် ဦးထိပ်လက်တင် ဘုရားရှင်ကို ကြည်လင်မြတ်နိုး သဒ္ဓါဖြိုး၍ ရှိခိုးပူဇော်လိုက်မိပါသတည်း။

